

Подъ втората скала на планината лежи заровено едно житно зърно като орѣхъ голѣмо. Ако го занеса на моето пиле, много ще се зарадва. А кога е радостно, тъй сладко чурулика, че да му се не наслушашъ! Моля ти се, разбий скалата, да взема зърното!

— Добре, врабчо, ама не мога да си вдигна чука.

— Азъ ще ти помогна!

Помогналъ врабецътъ на ковача, вдигналъ ковачътъ чука, замахналъ и разбилъ скалата. Грабналъ врабецътъ житеното зърно и радостно извикалъ:

— За дете ми направи това добро, та ми зарадва пилето, да ти даде Богъ най-юнашката ржка на свѣта!

Като казалъ това, Врабчо отлетѣлъ. Още не отлетѣлъ врабецътъ, младиятъ ковачъ усѣтилъ въ ржката си чудна сила. Грабналъ чука. Той му се видѣлъ лекъ като перце. Замахналъ и ударилъ най-голѣмата скала. Чулъ се страшенъ трѣсъкъ и скалата станала на парчета. Излѣзли всички хора да видятъ кой е тоя юнакъ, дете проглуши свѣта.

— Ехей! — извикалъ имъ

младиятъ ковачъ. — Гледайте, ама по-настрана стойте, че ако ви тупне нѣкой камъкъ, не отговарямъ!

И той се развъртѣлъ и докато го видятъ, разстрошили планината и пробилъ проходъ. Втурнали се всички презъ прохода къмъ Веселата долина. Тя била хубава като рай. Какви ли не плодове имало по дърветата и какви ли не птици пѣли. Но щомъ стѣпили хората тамъ, изведнажъ всички извори пресъхнали, птицитѣ млъкнали и дърветата съ плодетѣ потънали въ земята.

— Назадъ! — извикали всички. — Тукъ не може да се живѣе.

— Чакайте баремъ да си взема наградата, па ще си вървимъ заедно! — извикалъ младиятъ ковачъ, отишелъ при джба и вдигналъ камъка.

Но щомъ го вдигналъ, подъ него бликналъ чудно бистъръ изворъ, дърветата излѣзли отъ земята и птицитѣ отново запѣли.

— Ура! — извикали всички. — Чудесна награда получи ти, ковачо, и за тебъ и за насъ. Да си ни живъ хилядо години въ тая Весела долина!

Емиль Кораловъ

